

гладътъ. Ние бѣхме научени да тѣрпиме, да спиме на гола земя, да гладуваме и да са храниме и съ жѣладъ. Пристигнаха гореказанните низаме и захванаха да ни гонатъ. Тие низаме бѣха до толкова смѣшни, щото трѣбаше да станатъ играчка и за дѣцата. Съ своите свирни, съ своите тѣпане и съ своите »талиме«, низамите ни являваха дѣ са намиратъ, и ние можехме да ги водиме за носѣтъ месѣци и години.

Слѣдъ нѣколко деня азъ повѣдохъ момчетата камъ Черно море и завѣдохъ ги близо до Русокастро при Мандра-гйюлю. Дойдохме въ пашовата кѣшла, която са нарича Джанъ-кардашъ. Близо до кѣшлата са намираше една гѣста гора, въ която бѣхме принудени да са скриеме. Зехме отъ овчерете 6 ягнета и 40 хлѣба, и скрихме са; а низамите обиколиха гората, и чѣкаха да излѣземе, за да ни хванатъ. Трѣба да ви кажа и това, че гората бѣше до толкова голѣма, щото не можеше да са обсади нито съ 10,000 войника; а туреките юнаци желаета да я обиколатъ съ 500 души. Въ тая гора проживѣхме три деня; а послѣ са упѣжихме камъ Карнобатъ, дойдохме на Матейската-планина и извѣстихме са, че Паскалъ са предалъ на турците. Изъ Цариградъ бѣше испроводенъ въ Сливенъ нѣкой си миралай-бей, за да са извѣсти подробно за нашите работи, т. е. да узнае прости ли сме хайдуци или бунтовници, защото нѣкой си сливенски турци бѣха писале въ Цариградъ, че бѣлгарете ще да са побунатъ. Паскалъ са предалъ на миралай-бея. Миралай-бей повикалъ вилаетския чорбаджия Димитра Черния, далъ му Паскала и рѣкалъ му: »Давамъ ти Паскала да го водитъ презъ деньтъ по чаршията; а